

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 14C/384/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114236069
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Kozáčik
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2016:5114236069.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina, v konaní pred samosudcom JUDr. Vladimírom Kozáčikom, v právnej veci navrhovateľa: TELERVIS PLUS a.s., so sídlom Staré Grunty 7, Bratislava, IČO: 35 717 769, právne zastúpený JUDr. Vratislav Šteffek, advokát, so sídlom Nám. Martina Benku 6, Bratislava, proti odporcovi: J. I., nar. XX.X.XXXX, bytom I. XXXX/XX, K., o zaplatenie 687,50 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Odporkyňa je p o v i n n á zaplatiť navrhovateľovi 429 eur spolu s 5,25% úročným úrokom z omeškania od 8.3.2014 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd návrh vo zvyšku z a m i e t a .

Odporkyňa je p o v i n n á nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 4,50 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 11,80 eur tieto zaplatiť na účet právneho zástupcu navrhovateľa do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom zo dňa 4.11.2014 domáhal voči odporkyňi zaplatenia 689,50 eur, úroku z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 689,50 eur od 9.7.2013 do zaplatenia a zmluvnej pokuty vo výške 66,- eur a náhrady trov konania.

Návrh odôvodnil tým, dňa 25.2.2013 uzavrel navrhovateľ ako veriteľ s odporkyňou zmluvu o úvere č. 320130464 na čiastku 500,- eur za odplatu poplatkov za správu úveru vo výške 190,- eur. Dlžník sa celkovú čiastku 690,- eur zaviazal uhradiť v 13-tich mesačných splátkach, prvé tri splátky vo výške 2,50,00 eur a ostatných 10 mesačných splátok vo výške 68,25 eur so splatnosťou prvej splátky 10 dní od podpisu zmluvy, ostatných splátok so splatnosťou do 30 dní po platnosti predchádzajúcej splátky s dohodou, že v prípade omeškania troch mesiacov so zaplatením splátky je veriteľ oprávnený žiadať vrátenie celej dlžnej sumy spolu s úrokmi z omeškania. Prevzatie peňazí potvrdil podpisom na zmluve. Spolu uhradil 2,50 eur dňa 25.2.2013. Nakoľko neplnili riadne a včas, navrhovateľ mu oznámil stratu výhody splátok v zmysle ust. § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka. V oznámení o zosplatnení záväzku zo dňa 25.3.2014 navrhovateľ oznámil odporcovi, že celý dlh sa stal splatným 8.7.2013. Po tomto dátume odporca neeviduje žiadnu úhradu a dlh činí 687,50 eur ako rozdiel medzi úverom a úhradou. Poukázal na to, že súčasťou zmluvy o úvere sú aj obchodné podmienky, na základe ktorých mu vznikol nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 66,- eur ako nárok vo výške 3,30% istiny za každý mesiac omeškania x 6 mesiacov, ktorú si uplatňuje do výšky podľa § 3a ods. 1 nar. vl. č. 87/1995 Z. z..

Odporkyňa sa k návrhu nevyjadřila.

Do konania vstúpil vedľajší účastník na strane odporcu, ktorý vo svojom vyjadrení namietal nesplnenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z..

Navrhovateľ na výzvu súdu k preukázaniu poskytnutiu prostriedkov uviedol, že poskytnutie prostriedkov je preukázané samotnou zmluvou, ktorá je považovaná aj za účtovný doklad a spĺňa všetky náležitosti daňového dokladu. Osobitne uviedol sumu splátok ako aj sumu úhrad na zmluvu o domácom servise pričom opakovane zdôrazňoval, že nie je a nemá byť predmetom tohto konania. Taktiež uviedol, že zástupca Rastislav Petruška bol registrovaný NBS ako viazaný finančný agent.

Vo veci súd nariadil pojednávanie, na ktoré sa nedostavil navrhovateľ, odporca ani vedľajší účastník na strane odporcu, všetci neúčast' ospravedlnili o odročenie pojednávania nežiadali a preto súd vec prejednal a rozhodol v ich neprítomnosti.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov.

Na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 320130464 zo dňa 25.02.2013 sa zaviazal navrhovateľ ako veriteľ požičať odporcovi ako dlžníkovi sumu 500 € za odplatu 190 € pri celkovej dlžnej čiastke na úhradu 690 € ako bezúčelový hotovostný spotrebiteľský úver s celkovým úrokom 20 % istiny na 13 mesiacov s odmenou 18 % istiny pri úvere na 13 mesiacov, pričom úver sa zaviazal zaplatiť odporca v 13 splátkach a to v prvých troch splátkach vo výške 2,50 € a desať mesačných splátok vo výške 68,25 € so splatnosťou prvej splátky 10. deň po uzavretí zmluvy a následne splatnosťou každej ďalšej splátky 30. deň po splatnosti predchádzajúcej splátky s doporučeným termínom úhrady 25. dňa v mesiaci. Súd zistil, že zmluva neobsahovala základné náležitosti ustanovené zákonom č. 129/2010 Z.z., najmä RPMN, ktorá bola uvedená v článku 1 všeobecným obchodných podmienok, hoci v obsahu samotnej zmluvy bola uvedená priemerná RPMN.

Navrhovateľ listom zo dňa 24.2.2014 vyzval odporkyňu k úhrade dlžnej sumy v celkovej čiastke 550 €. Listom zo dňa 25.03.2014 uplatnil právo na predčasné vrátenie úveru s výzvou odporkyne na úhradu 687,50 € spolu so zmluvnou pokutou vo výške 3,3 % istiny za každý mesiac meškania.

Súd z obsahu týždennej správy VFA Trenčín P. O. zistil, že v týždennej správe k 9/2013 k dátumu 26.02.2013 evidoval výplatu úverov v čiastke 1250 €, pričom v týždennom pláne výberov ku dňu 25.2.2013, teda ku dňu uzavretia úverovej zmluvy vybral od odporkyne čiastku 68,50 € na DS a sumu 2,50 € na splátku úveru. V časti vyplatenej pôžičky evidoval odporkyňu ako dlžníčku na základe úverovej zmluvy vyplatené v hotovosti 500 € s odplatom 190 € a odplatom za domáci servis 204,75 €. Spolu 894,75 €, pri spôsobe vyplatenia úveru NZ, pravdepodobne nové zmluva.

Súd oboznámil aj ponukový list s ponukou domáceho servisu poskytovaného finančnými agentmi, ktoré má spočívať v poskytovaní konzultačných a nadštandardných služieb spočívajúcich v starosti o klienta pri poskytovaní úveru a to v domácnosti klienta. Najmä služby spočívajúce v zodpovednej konzultácii s finančným agentom alebo manažérom pred vyplatením úveru v domácnosti klienta, preberanie zaúčtovanie peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky úveru, vedenia kontrol splátkového kalendára, upozornenie na termín splátky a prípadne na následky nesplácania, poskytovanie konzultácie pri poskytovaní opakovaných úverov, ako aj doplatenie úveru.

Ďalej oboznámil aj zmluvu o poskytovaní domáceho servisu, ktorá bola uzavretá medzi účastníkmi dňa 25.02.2013 uzavretá zmluva o domácom servise spočívajúca v starostlivosti o klienta pri poskytovaní úveru na základe zmluvy č. 320130464 zo dňa 25.02.2013 s dohodnutou odmenou za domáci servis 204,75 € splatnou v troch pravidelných mesačných splátkach vo výške 68,25 € splatných pri prebraní splátok úveru v zmysle zmluvy o úvere s právom žiadať uhradenie ceny nezaplatenej odmeny po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením jednotlivéj splátky.

Súd oboznámil aj rozhodnutie Slovenskej inšpekcie Inšpektorát SOI so sídlom v Bratislave číslo P/0390/01/2012 zo 6.11.2012, ktorým bolo zastavené konanie vo vzťahu k poskytovaniu služieb o domácom servise ako aj odpoveď Národnej banky SR zo dňa 3.10.2014 určenej asociácii poskytovateľov spotrebiteľských úverov vo vzťahu k výkladu pojmu odplata, kde Národná banka s poukazom na § 1 odsek 1 Nariadenia vlády uviedla, že úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytovaním peňažných prostriedkov vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov, tak pod pojmom odplata je potrebné rozumieť odplatné plnenia o ktorých sa zmluvné strany dohodli na základe vôle veriteľa, od ktorých závisí uzavretie takejto zmluvy.

Súd oboznámil aj obsah rozsudku Krajského súdu v Trenčíne 5Co/798/2014-71, kde krajský súd konštatoval, že námietky úhrady sumy 184,28 € zaúčtovanej ako poplatok za domáci servis, jedná sa o plnenie zo samostatnej zmluvy, ktorú nie je možné započítať na plnenie na jednu zmluvu z druhej zmluvy a ak bolo plnenie zapísané v karte splátok, kde sa evidujú úhrady za službu za domáci servis, nie je možné na takúto úhradu prihladať.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 500 ods. 1 Obch. zák. dlžník je oprávnený uplatniť nárok na poskytnutie peňažných prostriedkov v lehote určenej v zmluve. Ak táto lehota nie je v zmluve určená, môže dlžník tento nárok uplatniť, dokiaľ poskytnutie úveru niektorá strana nevyhoví.

Podľa § 500 ods. 2 Obch. zák. ak zmluva neurčuje alebo osobitný zákon neustanovuje inú výpovednú lehotu, môže poskytnutie úveru vypovedať dlžník s okamžitou účinnosťou a veriteľ ku koncu kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bola výpoveď doručená dlžníkovi.

Podľa § 501 Obch. zák. veriteľ je povinný dlžníkovi peňažné prostriedky poskytnúť, ak ho o to dlžník v súlade so zmluvou požiadal, a to v dobe určenej v požiadavke, inak bez zbytočného odkladu.

Podľa § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) druh spotrebiteľského úveru,
- b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
- c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
- x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,
- y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

Ak podľa § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Podľa § 54 ods. 4 písm. t/ a v/

(4) Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré l) obmedzujú prístup k dôkazom alebo ukladajú spotrebiteľovi povinnosti niesť dôkazné bremeno, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, mala niesť iná zmluvná strana,

t) požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa,

v) požadujú od spotrebiteľa uhradenie plnení, o ktorých spotrebiteľ nebol pred uzavretím zmluvy preukázateľne informovaný, ktorých úhrada nebola upravená v zmluve alebo za ktoré spotrebiteľ nedostáva dohodnuté protiplnenie,

Súd podrobil prieskumu zmluvu spotrebiteľskom úvere č. č. 320121125 zo dňa 27.7.2012, na ktorú aplikoval ust. zák. č. 129/2010 Z.z. v znení platnom k dátumu uzavretia zmluvy, zákon č. 250/2007 Z.z. ako aj príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka.

Súd zistil, že v zmluve o úvere nie je obsiahnutá zákonom stanovená podstatná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k zák. č. 129/2010 Z.z. a to výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, pretože v zmluve je len ustanovenie o tom, že úver je splatný v prvých 3 mesačných splátkach vo výške 2,50 eura a v pravidelných rovnomerných 10 mesačných splátkach vo výške 68,25 eur, pričom prvá splátka je splatná 10 deň po uzatvorení zmluvy, každá ďalšia splátka až do úplného zaplatenia je splatná 30 deň po platnosti predchádzajúcej splátky a uvedený doporučený termín úhrady 25 dňa v mesiaci.

Teda zmluva nevymedzuje presnú a nezameniteľnú splatnosť splátok tak ako to vyžaduje zákonodarca s uvedením termínov splátok a s ich členením na istinu, úrok a poplatky. Uvedené členenie súd považuje za podstatné najmä z dôvodu, že dlžník má právo splatiť úver aj pred dobou splatnosti a z výpočtu splátok mu musí byť zrejmé, akú časť istiny, úrokov a poplatkov splatil a aký záväzok mu zostáva. Pokiaľ vzhľadom na stanovenie poplatkov zahrňujúcich aj zmluvný úrok nedochádzalo k amortizácii istiny, musela zmluva podľa § 9 ods. 2 písm. m/ zák. č. 129/2010 Z.z. obsahovať súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny. V tejto súvislosti súd poukazuje na dôvodovú správu k zákonu podľa ktorej „Výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere).“

Podľa názoru súdu, rovnako určením doporučeného termínu úhrady 25 deň v mesiaci bol vystavený dlžník omylu, nakoľko podľa názoru súdu, prvá splátka mala byť splatná 7.3.2013 a nasledujúce splátky 6.4.2013, 6.5.2013 a násl., čo vôbec nevyjadrovalo splatnosť splátok, najmä keď mali byť vyberané s nadštandardnou starostlivosťou na základe osobitné prístupu podľa zmluvy o domácom servise za odplatu rovnajúcu sa výške troch splátok.

Splátky navyiac boli sumárom splátok úveru a odplaty, teda ani matematickým výpočtom nemožno určiť jednotlivé zložky splátok. Takýto postup je v rozpore so zákonom ako aj s rozsudkom Okresného súdu Žilina č.k. 14C/86/2012-49 zo dňa 2.10.2012, ktorým vyhlásil zmluvnú podmienku, podľa ktorej v sume poplatku za správu úveru je zahrnutá aj suma úrokov, ktoré majú byť zaplatené počas doby poskytnutia úveru za neprijateľnú, teda veriteľ sa mal zdržať uplatňovania nárokov z tejto podmienky a mal výslovne uplatniť v súdom konaní len jednotlivé presne vymedzené nároky, však bez zjavného dôvodu súdne rozhodnutie nerešpektoval. Je úplne irelevantné, že neprijateľná zmluvná podmienka bola vyhlásená za účinnosti zákona č. 258/2001 Z.z., nakoľko konkrétne povinnosti aj po prijatí zákona 129/2010 Z.z. - rozčlenenie splátok, uvedenie ich splatnosť a pod. zostali zachované, dokonca boli sprísnené. Dôvod pre obsolétnosť vyslovenej neprijateľnej zmluvnej podmienky je možné vysloviť len vtedy, ak by totožná či obdobná zákonná úprava absentovala alebo výslovne takýto postu umožňovala! (porovnaj § 4 ods. 2 písm. i/ zák. č. 258/2001 Z.z. „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ a ust. § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. Preto uložená povinnosť nemá byť prečo pre veriteľa mátku, jednoducho ak je v súlade so zákonnou úpravou, bez ohľadu na rozsah jeho chápania je povinný ju rešpektovať.

Pokiaľ sa týka ust. § 9 ods. 2 písm. j zák. č. 129/2010 Z.z. podľa ktoré zmluva musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, súd je názoru, že táto náležitosť musí byť uvedená v texte samotnej zmluvy a nie je dostačujúce uvedenie tejto náležitosti napr. vo všeobecných podmienkach a to bez ohľadu, či je na samostatných listinách alebo na rube zmluvy, či je alebo nie je dlžníkom podpísaná.

Nepochybne všeobecné obchodné podmienky tvoria súčasť zmluvy. Jednoznačne však nemajú za cieľ a nemôžu upravovať základné náležitosti zmluvy, pretože sú stanovené veriteľom vopred, pred uzavretím právneho úkonu a zo strany dlžníka sú nemenné, nemôže zasahovať do ich obsahu. Zároveň aj podľa názvu - obchodné podmienky je zrejmé, že tieto obsahujú všeobecné časti a to niektoré osobitne rozvedené ustanovenia zmluvy, postupy a pod., za ktorých môže byť poskytnutý úver, postup

pri aplikácii zákonných a zmluvných ustanovení a pod.. Z obsahu zákona č. 129/2010 Z.z. je zrejmé, že veriteľ musí vypočítať v deň uzavretia zmluvy RPMN a túto zverejniť zmluve. Tento základný údaj slúži pre orientáciu výhodnosti dlžníka, preto musí byť uvedená v samotnom obsahu s ostatnými základnými náležitosťami zmluvy tak, aby údaj bol prehľadný a spolu s uvedením údajov o priemernej RPMN mohol poskytovať prehľad o výhodnosti či nevýhodnosti pôžičky. V tomto prípade je v časti pri splátkach uvedená síce priemerná RPMN, avšak nie je uvedená skutočná RPMN, ktorá priemernú RPMN výrazne prekračuje. Teda dlžník - spotrebiteľ môže byť uvedený do omylu s tým, že vpísanú priemernú RPMN môže považovať za základnú sadzbu a bez náležitosti, až neobvyklej pozornosti, vyhľadania základných ustanovení zmluvy v obchodných podmienkach, nemôže porovnať výhodnosť úveru. Súd pritom poukazuje na celkovú prax, kde všetky bankové a nebankové subjekty (absolútne prevažná väčšina) uvádza túto náležitosť pri výške úrokovej sadzby, splátkach a pod.. Veriteľ vždy musí postupovať voči dlžníkom transparentne a čestne, najmä ak ponúka úvery klientom za pomerne vysoký úrok a poplatky, ktorým neposkytnú úver banky (prípadne si nevedia vybaviť úver v banke) a teda jedná sa o veľmi finančne a sociálne citlivú osobu. Účelom aplikácie zákona nemá byť len formálne splnenie litery, ale skutočné informovanie o všetkých rizikách a podmienkach. Preto zaradenie podstatnej náležitosti zmluvy, ktorá má byť určená v čase uzavretia právneho úkonu do obchodných podmienok pripravených a určených pred uzavretím zmluvy, súd považuje za minimálne za prekvapivé zmluvné dojednanie v rozpore so zákonom.

Súd preto zotrval na svojom názore, že úver je potrebné považovať podľa § 11 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov.

Výška poskytnutých prostriedkov súd mal preukázanú vo výške 500 eur na základe interných dokladov navrhovateľa, najmä týždenného plánu výberov, týždennej správy VFA.

Súd sa ďalej zaoberal tým, aké úhrady vykonal navrhovateľ na splnenie svojich záväzkov voči veriteľovi. Súd sa preto zaoberal nie len samotnou zmluvou o spotrebiteľskom úvere ale komplexne celým právnym vzťahom z poskytnutého spotrebiteľského úveru, teda aj súvisiacimi a doplnkovými zmluvami.

V bode 26 rozsudku Océano Grupo Editorial a Salvat Editores Súdny dvor rozhodol, že účel článku 6 smernice 93/13, ktorý členským štátom ukladá zabezpečiť, aby nekalé podmienky neboli pre spotrebiteľa záväzné, nemožno dosiahnuť, ak je na spotrebiteľovi, aby sám poukázal na nekalý charakter týchto podmienok. V sporoch, ktorých hodnota je často obmedzená, môžu náklady na služby advokáta prevyšovať záujem, ktorý je predmetom sporu, čo môže spotrebiteľa odradiť od toho, aby sa proti uplatneniu nekalých podmienok bránil. Ak je pravdou, že v mnohých členských štátoch procesné pravidlá jednotlivcom umožňujú, aby sa obhajovali v takých sporoch sami, existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že najmä z dôvodu svojej nevedomosti spotrebiteľ na nekalý charakter jemu predložených podmienok nepoukáže. Z toho vyplýva, že účinnú ochranu spotrebiteľa možno dosiahnuť, len ak sa vnútroštátnemu súdu prizná možnosť posúdiť uvedené podmienky bez návrhu.

Úlohu súdu však nemožno obmedziť len na formálne skúmanie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ale v rámci ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými obchodnými podmienkami či nekalými obchodnými praktikami musí poskytovať spotrebiteľovi ochranu aj pri vzájomne súvisiacich a podmienených zmluvách. Ak navrhovateľ má za to, že takáto ochrana presahuje právomoc súdu poskytovať spotrebiteľovi ochranu, môže navrhnúť iniciovať konanie o prejudiciálnej otázke, najmä ak svoj postoj riadne dôvodní nie len vo vzťahu k svojim očakávaniam ale aj vo vzťahu k celkovej úprave EÚ.

Súd o svojej právomoci nemá pochybnosti, pričom poukazuje aj na základný článok Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS čl. 22 podľa ktorého by členské štáty mali mať naďalej možnosť zachovať alebo zaviesť vnútroštátne ustanovenia, ktoré zakazujú veriteľom žiadať od spotrebiteľa, aby si v súvislosti so zmluvou o úvere otvoril bankový účet alebo uzavrel dohodu o ďalšej doplnkovej službe, alebo aby hradil výdavky alebo poplatky za takéto bankové účty alebo ďalšie doplnkové služby. V členských štátoch, v ktorých sú takéto kombinované ponuky povolené, by spotrebiteľia mali byť pred uzavretím zmluvy o úvere informovaní o akýchkoľvek doplnkových službách, ktoré sú povinné na získanie úveru vo všeobecnosti alebo za ponúkaných podmienok. Náklady na tieto doplnkové služby by sa mali zahrnúť do celkových nákladov spojených s úverom alebo ak sa výška týchto nákladov nedá stanoviť vopred, spotrebiteľom by sa mali pred uzavretím zmluvy poskytnúť primerané informácie o

ich existencii. Predpokladá sa, že veriteľ musí mať informácie o nákladoch na doplnkové služby, ktoré spotrebiteľovi ponúka sám alebo v mene tretej osoby, s výnimkou prípadov, keď ich cena závisí od osobitnej charakteristiky alebo situácie spotrebiteľa.

Súd sa ďalej prejudiciálne zaoberal záväznosťou a platnosťou tzv. „zmluvy o domácom servise“, nakoľko takáto zmluva súvisí práve so zmluvou o úvere, keďže na základe nej práve dlžník platí poplatky, ktoré by neplatil, pokiaľ by neuzavrel zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Samotné uzavretie zmluvy o domácom servise bez zmluvy o spotrebiteľskom úvere súd je nemožné.

Zmluva o domácom servise je ponúkaná súbežne so zmluvou o úvere o čom svedčí aj uvedenie poplatkov za „domáci servis“ v samotnom tlačive spoločne s evidenciou úhrad zo zmluvy o úvere ako aj to, že služba má byť poskytnutá na „obsľuhu“ úveru.

Predmetom servisu na základe zmluvy má byť „služba“ veriteľa voči dlžníkovi vo forme poskytovania konzultačných a nadštandardných služieb, spočívajúcich v starostlivosti o klienta pri poskytnutí úveru na základe s ňou uzavieranej úverovej zmluvy, najmä služby spočívajúcej v preberaní a zaúčtovaní peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky úveru, vedenie a kontrola splátkového kalendára, upozornenia na termín splátky a na prípadné následky nesplácania (čl. I.).

Za túto službu sa podľa zmluvy sa odporca zaviazal zaplatiť poskytovateľovi odmenu v prípade ZoDS prevyšujúci odplatu uvedenú v zmluve o spotrebiteľskom úvere a to aj s pripočítaním úroku. Odplata mala byť uhrádzaná v troch splátkach v prepočte rovnajúcim sa splátkam zo zmluvy o úvere v poradí 4. až 13. splátka. Pre prípad nesplnenia uvedeného záväzku podľa čl. II zmluvy o domácom servise bol navrhovateľ oprávnený požadovať od klienta jednorazovú zmluvnú pokutu vo výške 10 % z odmeny, splatnú v okamihu, keď sa klient dostane do omeškania s úhradou ktorejkoľvek splátky. Podľa čl. III. zmluvy, zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú a zaniká písomnou dohodou zmluvných strán, splnením záväzkov zmluvných strán v plnom rozsahu alebo zánikom zmluvy, ktorá je predmetom domáceho servisu.

Z obsahu zmluvy o domácom servise, ďalej len ZoDS, je zrejmé, že bola uzavretá výlučne v súvislosti s úverovou zmluvou, na zánik ktorej, resp. na splnenie záväzkov z ktorej bol viazaný aj zánik tejto zmluvy. Teda podľa názoru súdu ide o závislú zmluvu na príslušnej úverovej zmluve. Uvedená skutočnosť je zvýraznená aj tým, že „cena služby“ dosahuje súčet výšky troch mesačných splátok dohodnutých v danej úverovej zmluve, ktoré podľa zmluvy o úvere sú pri úvere splácané len symbolickej sume, pričom splátky ZoDS sú splatné v termíne splatnosti prvých troch znížených splátok zmluvy o úvere.

V skutočnosti je možné polemizovať o tom, či mohol alebo nemohol dlžník odmietnuť uzavrieť takúto zmluvu, najmä ak reálna situácia, sociálne pomery či tieseň ho donútila prijať ponúkaný úver. V podstate reálnosť možnosti odmietnutia takejto služby záleží od postoja obchodného zástupcu, ktorý si podpis takejto zmluvy vyhradí a to najmä preto, že nesporné z takéhoto plnenia mu plynú výhody vo forme odmeny - odplaty. Právne táto služba nie je povinná, avšak za celú svoju činnosť súd nezistil ani jediného dlžníka, ktorý by si takúto službu zvolil vedome, dobrovoľne, minimálne mal vedomosť o takejto službe. Navyiac podľa názoru súdu, musí práve veriteľ preukázať, že dlžník mal nie len formálne ale aj reálne právo odmietnuť uzavrieť doplnkovú zmluvu a že uzavretím takejto zmluvy nie je podmienené poskytnutie úveru či poskytnutie úveru za rovnakých podmienok. V tomto rozsahu dôkazné bremeno zaťažuje veriteľa.

Súd je názoru, že predmetná zmluva o domácom servise nepriniesla pre dlžníka viac práv a výhod, ako by mal, pokiaľ by zmluvu neuzavrel. Ak doplnková zmluva neprináša pre dlžníka viac výhod, prípadne výhody nezodpovedajú reálne odplate za službu, samotné ponúkanie takejto služby predstavuje nekalú obchodnú praktiku, ktorej je veriteľ povinný zdržať sa voči spotrebiteľovi. Ponúkané služby nikdy nemôžu zodpovedať odplate, ak ich ponúka a plní veriteľ či ich poskytuje aj bez osobitne uzavretej zmluvy ale dokonca je povinný ich poskytovať v súvislosti s poskytnutím spotrebiteľského úveru.

Podľa názoru súdu, ak by obchodný zástupca zodpovedne pristupoval k právam dlžníka, tak by mu ani pri základnej starostlivosti nemal uzavretie takejto zmluvy dlžníkovi ponúknuť, pretože je pre dlžníka zjavne nevýhodná a ponúkanie takejto zmluvy, a to aj dobrovoľné, predstavuje nekalú obchodnú taktiku zo strany veriteľa. Ak sa obchodné praktiky zameriavajú na určitú skupinu spotrebiteľov, priemerný člen tejto skupiny predstavuje referenčné kritérium. Oprávnenosť alebo nekalosť obchodnej praktiky sa potom posúdi na základe tohto referenčného kritéria.

Je pravda, že veriteľ nemusí prijímať cez obchodného zástupcu splátky a môže odkázať dlžníka na úhradu bezhotovostným prevodom alebo vkladom na účet. Prípadná odplata za takúto úhradu však môže pokrývať najviac náklady a nie byť zdrojom zisku. V tomto prípade by veriteľ svojou činnosťou zasahoval do činnosti podľa zákona o bankách poskytovaním bankových služieb. Navyše podľa ustanovení zmluvy, upozorňovaním na termíny a preberaním hotovosti činnosť obchodného zástupcu skôr pripomína činnosť pri vymáhaní pohľadávok ako činnosť v mene zastúpeného dlžníka. Pri osobnom upozorňovaní a kontrole „obchodného zástupcu“ je pri skupine klientov veriteľa väčší predpoklad úhrady ako ten, že budú pravidelne vykonávať bezhotovostnú úhradu splátok, keď poväčšine ani nemajú bankový účet, prípadne ho majú blokovany, je im z dôvodu viacerých exekúcií zakázané nakladať s majetkom a pod..

Súd upozorňuje aj na skutočnosť, že ak postupne bolo zákonodarcom zakázané účtovanie poplatkov za vedenie úverového účtu, nakoľko sú takéto činnosti viac v prospech veriteľa ako dlžníka, tak jednoznačne činnosti vymedzené v predmete zmluvy o domácom servise sú viac v prospech veriteľa ako dlžníka a výhoda poskytnutá dlžníkovi (ak vôbec reálne nejaká jestvuje), je v značnom nepomere k odplate vo výške troch splátok úveru.

Taktiež podľa zákona č. 250/2007 Z.z. ako aj zák. č. 129/2010 Z.z. ako aj podľa povinností finančného agenta - sprostredkovateľa, väčšinu povinností uvedených v zmluve je povinný vykonávať veriteľ priamo či prostredníctvom zástupcu alebo agenta, napr. starostlivosti o klienta pri poskytnutí úveru na základe s ňou uzavrenej úverovej zmluvy je povinný vykonať v predúverových rokovaníach a povinnosti pri poskytovaní úverov. Ak je určitý zástupca oprávnený preberať úhradu, tak nesmie odmietnuť prevzatie hotovostnej úhrady. Zaúčtovať peňažnú hotovosť (aj bezhotovostné platby) na úhradu splátky úveru ukladá veriteľovi zákon, rovnako mu platné zákony ukladajú povinnosť upozornenia na termín splátky a na prípadné následky nesplácania s upozorneniami v zmluve a predzmluvných formulároch. Vedenie a kontrola splátkového kalendára je zas činnosť vyslovene v záujme veriteľa, nakoľko nevydával žiadne doklady o úhradách, účtovné doklady, dlžníkovi ale nahrádzal to takýmto spôsobom (fakticky obchádzal zákon).

Rovnako súd poukazuje aj na skutočnosť, že ak všetky záznamy mali byť vedené v „kartičke Splátkový kalendár“ (prijaté úhrady) je zrejme, že výbery vždy musel realizovať „obchodný zástupca“, tento podľa interných dokladov ich inkasoval, inkasovanú sumu používal na úhradu svojich provízií a vyplatenie nových úverov. Jednoznačne údaje do „kartičky“ si nebol oprávnený vpisovať sám dlžník, teda ani v tomto prípade nešlo o žiadnu nadštandardnú činnosť v prospech klienta ale plnenie základných povinností veriteľa.

Súd nezistil žiadne iné „poskytovanie služieb“, ako napríklad finančné poradenstvo, správa majetku a pod., naopak, podľa zistených skutočností nadštandardné služby využívané na nútené vyberanie splátok, zastrešovanie a presadzovanie záujmov veriteľa. Sám navrhovateľ uvádzal, že zákon č. 186/2009 Z.z. zakazuje finančným agentom poskytovať finančné poradenstvo, teda veriteľ nemal ani reálnu možnosť poskytovať nadštandardnú službu, ktoré ponúkal za odplatu - konzultácie. Teda jediné konzultácie mohli byť vo vzťahu k právam spotrebiteľa na ktoré bol a je povinný veriteľ upozorniť dlžníka pred aj počas zmluvného vzťahu. Podľa názoru súdu je úplne iracionálne a scestné tvrdiť poskytovanie služieb poradenstva dlžníkom v ich postavení, s nepriaznivou finančnou a sociálnou situáciou a pod. pri danej referenčnej skupine.

Súd ani v iných konaniach nedokázal zistiť skutočný rozdiel a výhodu klienta, ktorému je poskytovaný domáci servis od klienta, ktorému takýto domáci servis poskytovaný nebol najmä v takom rozsahu, aby bola dôvodná odplata vo výške cca 1/3 úveru, resp. odplata prekračujúca výšku odplaty a úroku z úveru. Navyše finančný agent navrhovateľa konal jednoznačne v rozpore s ust. § 9 ods. 7 zák. č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého sa veriteľovi alebo finančnému agentovi sa zakazuje predkladať spotrebiteľovi návrhy zmlúv, ktorých zrejším účelom je obchádzanie ustanovení tohto zákona; pričom vymedzením takejto služby bola zvýšená odplata spojené s poskytnutím úveru.

Súd preto takúto zmluvu považoval za vyslovene účelovú v snahe obísť najvyššiu povolenú hranicu úrokov a sankcií s cieľom obchádzať zákon, minimálne poskytnutím neprimeranej protislužby za odplatu zabezpečiť si ďalšie plnenie od spotrebiteľa za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa, teda obsahovo sa rovnajúcej neprimeranej podmienku (§ 53 ods. 4 písm. t/ a v/ Občianskeho zákonníka). Na uvedenom názore súdu nič nemôže zmeniť ani skutočnosť, že v niektorých prípadoch súdy považovali zmluvu za osobitný právny úkon, obdobne ako aj prípadné

názory Slovenskej obchodnej inšpekcie. Súd preto zmluvu o domácom servise považoval za zmluvu spojenú so zmluvou o spotrebiteľskom úvere - závislú zmluvu, doplnkovú zmluvu, ktorá bola uzavretá za neprímerane nevýhodných podmienok pre spotrebiteľa, navyše za zmluvu viazanú na poskytnutie spotrebiteľského úveru a ako takú ju považoval za absolútne neplatný právny úkon v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka.

Pokiaľ navrhovateľ poukazoval na nemožnosť súdu dožadovať sa a zisťovať takého skutočnosti v občianskom súdnom konaní, prvostupňový súd konštatuje, že bez zistenia celkového rozsahu práv a povinností pri poskytnutí spotrebiteľského úveru by bola poskytnutá ochrana spotrebiteľskému vzťahu len formálna. Súd preto opätovne dáva navrhovateľovi do pozornosti možnosť riadnym návrhom či prednesom domáhať sa vyriešenia právomoci súdu v prípadnom prejudiciálnom konaní predložením predbežnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie. Súdu takáto povinnosť vyplýva len pri vlastnej pochybnosti, nie pri pochybnosti niektorého účastníka konania.

Nakoľko navrhovateľ poskytol odporcovi sumu 500,- eur, výška poskytnutej sumy bola v konaní preukázaná, zmluvu považoval za bezúročnú a bez poplatku podľa § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z.. Súd zistil, že dlžník uhradil jednu splátku úveru vo výške 2,50 eura s dátumom úhrady 25.2.2013, teda v deň podpisu zmluvy, spolu s úhradou 68,25 eur na domáci servis dňa 25.2.2013 a sumy 0,25 eur dňa 25.2.2013 (v deň podpisu zmluvy pričom nebola veriteľom zohľadnená predčasná úhrada), ktoré súd započítal na úhradu istiny poskytnutého úveru z neplatnej doplnkovej služby. Súd preto zaviazal odporkyňu na zaplatenie 429 eur spolu s 5,25% úročným úrokom z omeškania od 8.3.2014 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo vzťahu k zmluvnej pokute pre absenciu základných náležitostí zmluvy, povinnosť úhrady pôvodne dohodnutých splátok, sa dlžník nemohol dostať do omeškania sa s úhradou pôvodnej povinnosti ani porušiť pôvodnú povinnosť. Navyše, súd vzhľadom aj neplatnú dohodu o zmluvnej pokute, z obdobných dôvodov ako uviedol pri nemožnosti vyjadriť RPMN vo všeobecných zmluvných podmienkach.

Súd zároveň priznal navrhovateľovi aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nar. 87/1993 Z.z. s tým, že omeškanie odporcu stanovil ku dňu konečnej splatnosti úveru, nakoľko vzhľadom na absenciu členenia splátok na istinu, úroky a poplatky odporca ako spotrebiteľ nemohol mať pre nesplnenie povinností odporcu vedomosť o tom, akú časť pôvodne dohodnutej splátky mal platiť, pretože zmluva časti výšky pôvodne dohodnutej splátky je neplatná (pôvodná výška zahŕňala v neurčitom pomere istinu, úrok, a poplatky). Preto možno s určitosťou povedať, že dlžník sa mohol dostať do omeškania uplynutím konečnej splatnosti úveru, pretože museli mať vedomosť, že najneskôr v deň konečnej splatnosti úveru mal uhradiť svoje záväzky a teda minimálne vrátiť požičanú istinu. Preto súd stanovil deň omeškania nasledujúci deň po splatnosti úveru - poslednej splátky, teda 370-ty deň od jeho poskytnutia. O výške úrokov z omeškania súd rozhodol podľa § 517 ods. 2 a § 3 nar. vl.č. 87/1993 Z.z. ku dňu vzniku omeškania.

Výrok o trovách konania sa opiera o ust. § 142 ods. 3 OSP, pričom navrhovateľovi priznal náhradu trov konania vo výške pomeru úspechu vo veci k neúspechu 10% (57% - 43%), t.j. pomernú časť súdneho poplatku 4,50 eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 11,80 eur (dva úkony podľa § 13a ods. 1 písm. a/ a § 13a ods. 1 písm. c/ a § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. 51,45 eur x 2 + 8,04 eur + DPH 20%).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 221 ods. 1 OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- h) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 OSP, skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 2 OSP, ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, ktoré vznikli štátu, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).